

saamme Udtryk, hvori det har vedtaget den her, og lige saa lidt mener jeg, at Lands-thinget netop vil forlange det foreliggende ordinære Finantslovsforslag vedtaget i den Stikkelse, hvori Regjeringen har forelagt det. nei, det mener jeg at være temmelig paa det Nene med, at Landstinget altid vil være rede til at vise Smødekommunen, det vil sige en fornuftig og forsvarlig Smødekommunen, for at vi derved kunne opnaa en Forstaaelse mellem Rigsdagens tvende Afdelinger og derved tillige et godt Samarbejde. Hvad de to Finantslove angaar, der foreligge her i disse Dage, mener jeg om dem at kunne sige, at med Hensyn til den midlertidige tilkommer det Folkethinget at fremkomme med et brugeligt Forslag, som kan danne et Grundlag for en Overenskomst mellem de to Thing, og hvad den ordinære angaar, da skjønner jeg ikke rettere, end at det høie Folkething maa beslutte sig til at tage den lamslaede Krob-ling tilbage og dække dens Blatragethed med en Paryk. Thi sker det ikke, frygter jeg meget for, at intet af de to Forslag ville naae ud i Livet, og hvad saa? Ja, ja kjøre vi ud i Uføret! Det er kun disse Bemærkninger, jeg her ved Finantslovens 1ste Behandling har villet tillade mig at fremsætte.

Clansager: Vi hørte igaar af et Par ærede Talere, navnlig det ærede 4de (Fischer) og det ærede 12te kongevalgte Medlem (Dannesthold-Samsøe), hvor absolut uantageligt det foreliggende Finantslovsforslag er for dette Thing, ja en af de ærede Talere kaldte det endog det mest uantagelige af alle dårlige Finantslovsforslag. 3 Dag har det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Carstensen) i Forbindelse med at paapege det Uforsvarlige i Vedtagelsen af et saadant Finantslovsforslag tillige udtalt, at det maa nærmest anses for at være Frugten af dette Things store Medgjørighed, og han søiede til, at det stadig lød som en Trylleformular, at man maatte huske paa Ansvar og Konsekventerne. Det er nu ikke min Hensigt at indlade mig paa Enkelthederne af det foreliggende Finantslovsforslag; jeg kan i al Almindelighed sige om det, at jeg nok kunde have ønsket det fyldigere i forskjellige Retninger; men jeg vil ved Siden deraf blot minde om, at ligesom enkelte ærede Medlemmer i dette Thing finde dette Forslag uantageligt, lige saa vist kan det have sin store Vanskelighed at formaa andre medbestemmende Faktorer til at indvømme dette, eller rettere sagt til at gaa videre i Bevillinger, end der er gaaet. Jeg siger, at det kunde være vanskeligt; idet jeg, om end der i Gaar leilighedsvis fremkom Antydninger af, at samtlige Bevillingsmagter

maatte være forpligtede til at give en brugelig og forsvarlig Finantslov, dog ikke har hørt Nogen bestemt paastaa, at det andet Thing skulde være absolut forpligtet til at give de Bevillinger, som enten Regjeringen eller dette Thing finder nødvendige eller absolut forsvarlige. Den staaende Strid forekommer mig nærmest at være den, at visse Medlemmer i Særdeleshed her i Thinget tro, at nu det Tidspunkt vil være kommet, hvor der skal foretages et Slags Opgjør eller rettere sagt en Prøve paa, om det ikke var muligt at bevæge det andet Thing til at indse, at det har en Pligt til at indrette paa Finantsloven de Bevillinger, som dels den høie Regjering, dels dette Thing finder nødvendige. Jeg nævnte for, at et æret Medlem har henpeget paa eller rettere sagt gjort en Bemærkning om, at der var Nogen, der raabte paa Ansvar og Konsekvents. Jeg skal ikke forsøge paa at profetere Noget om, hvilket Ansvar der vil falde hift eller her, eller hvilke Konsekventer der kunne komme af den Strid og Meningsulighed, der er tilstede mellem Thingene og den høie Regjering. Men lige saa vist som man staar i Diebliffet i en ubeldig politisk Stilling, lige saa vist er det jo i Grunden ogsaa, at man kan ønske, selv om end Konsekventerne ikke blive de lysteligste, at komme ud af Stillingen. Der er ganske sikkert navnlig her i Salen dem, som mene, at Befolkningen vil vømme sig ved at komme ud i, hvad der af et æret Medlem er kaldt, det tomme Rum. Man har endog saa til sine Tider set, at der er dem, der mene, at Befolkningen ikke just vil have saa overdrevet imod, om man atter i Nar skulde nøies med en provisorisk Finantslov i Stedet for den ordinære. Heller ikke om det skal jeg udtale nogen Dom eller Formening. Skulde jeg sige Noget, er det nærmest det, at jeg tror, at Befolkningen, om end den langt fra ønsker provisoriske Tilstande, dog i hvert Fald er saa meget fattet paa, at det kan blive den sørgelige Følge, at den vil modtage dem i hvert Fald uden nogen særlig stor Overtænkelse. Men at de skulle blive modtagne enten med den af et enkelt æret Medlem omtalte Sindsro eller endog saa næsten som uanstelige, tror jeg ganske vist langt fra. Jeg tror tværtimod, at den større Del af Befolkningen og da navnlig Landbefolkningen, som er den, jeg nærmest har Kjendskab til, er fattet paa, at den politiske Strid, der desværre har hersket i alt for mange Nar, maa paa en eller anden Maade komme til Opgjør, og jeg nærer da for mit Vedkommende ingen Tvivl om, naar et saadant Opgjør kommer, at det da vil vise sig, at det andet Thing ikke er tvunget eller for-